

Mira, twee jaar later

Na het grootbrengen van de kinderen van Zors tweede vrouw ben ik sinds ruim vijf maanden weer druk met het verschonen van luiers. Eén meevaller: de kleine levendige Lulu maakt, ondanks dat ze een behoorlijke handenbinder is, mijn beperkte leven wat draaglijker. Wanneer we overdag met z'n tweeën zijn, praat ik de hele tijd tegen haar. Zij beantwoordt mijn geklets met een kleine glimlach. Sinds haar komst zorg ik beter voor mezelf, waardoor ik er gezonder uitzie en lichamenlijk sterker word. Ik heb namelijk weer een doel in mijn leven.

Het regenseizoen is aangebroken waardoor de was – die onder het afdakje aan de lijn hangt – amper droogt. Om te voorkomen dat het muf gaat ruiken en ik van Zor weer op mijn donder krijg, besluit ik naar de wasserette te gaan. Ze hebben daar meerdere drogers die in een mum van tijd mijn probleem oplossen.

Met Lulu veilig in mijn draagdoek trek ik mijn karretje met nat beddengoed al stuijterend voort. Af en toe kijk ik naar de lucht. Ik ben wel wat gewend, maar dit regenseizoen weet de regen van geen ophouden. De wegen, die normaliter prima begaanbaar zijn, vertonen steeds meer watergeulen, waardoor ik tijdens de korte afdaling moet oppassen om niet weg te glijden.

Gecontroleerd trek ik de rits van mijn jas iets open en zie dat de kleine Lulu me in de draagzak onbezorgd aankijkt. Wat moet het heerlijk zijn om als een onschuldig kind onbevreesd in het leven te staan. Jammer dat we ons die oeroude babyrust in ons volwassen leven niet meer kunnen herinneren.

Nadat ik de waszakken heb afgegeven bij de wasserette besluit ik de droogtijd te benutten om de nodige boodschappen te doen.

‘Hallo, spreek jij Engels?’ hoor ik iemand achter mij vragen.

Ik kijk achterom en knik bedachtzaam naar twee meiden die elk een grote rugzak dragen. Hun zichtbaar doorleefde kleding gecombineerd met vuile wandelschoenen laten me duidelijk zien dat ze al geruime tijd onderweg zijn.

‘Dat dacht ik al. Jij ziet er anders uit dan de rest van de bevolking. Je lichte ogen zijn uniek, weet je dat? Vind je het goed om met ons een selfie te maken?’ De meid met de blonde hoge paardenstaart wijst vrolijk naar haar kleinere roodharige vriendin, die druk bezig is met haar telefoon. Ik weiger en probeer door te lopen.

De lange blonde meid laat het er niet bij zitten en gaat nog eens voor me staan. ‘We doen niets raars met je foto, we proberen alleen dit gebied te promoten en jij bent in onze ogen een verfrissende verschijning.’

Om mij te overtuigen van hun goede bedoelingen laten ze me een paar foto’s zien van hun reis. Prachtige afbeeldingen van omringende natuurgebieden en kleurrijke marktkraampjes. ‘We plaatsen de foto’s op sociale media om zo onze reis te bekostigen, want wij zijn maar arme studenten,’ giechelt ze.

Haar roodharige vriendin geeft haar een por in haar zij. ‘Anna, dat moet je niet zeggen, idioot. Straks vraagt ze nog geld,’ zegt ze in het Nederlands.

Mijn hart verwarmt zich door het horen van de harde Nederlandse klanken en opeens bedenk ik me. ‘Ik hoef geen geld. Ik wil wel graag een print – of hoe jullie Nederlanders dat ook maar noemen.’

De meiden beginnen te schateren. ‘Je spreekt Nederlands!’ gillen ze tegelijk en ze omhelzen me alsof ze net ontdekt hebben dat ik een oude bekende ben.

‘Ho, pas op! Baby!’ zeg ik verontschuldigend, wanneer ik ze iets van me afduw om Lulu te beschermen.

De meiden kijken me verbaasd aan en nieuwsgierig proberen ze onder mijn jas de kleine te ontdekken.

‘Ah, wat een dotje. Hoe heet ze?’

Ik weet niet wat een dotje betekent, maar neem aan dat ze daarmee baby bedoelen, dus geef ik aan dat ze Lulu heet. Meteen beginnen ze in babytaal met Lulu te praten, die op haar beurt de twee meiden op een brede glimlach trakteert. Samen schuilend onder een luifel haalt

een van de meiden weer haar telefoon tevoorschijn en begint driftig foto's te maken, wat mij motiveert om Lulu uit de draagdoek te tillen. Kusje op de wang, Lulu hoog boven mijn hoofd – ik krijg de smaak van het poseren al aardig te pakken. We eindigen met een paar selfies van ons vieren.

Om hun belofte na te komen, graait de roodharige in haar grote rugzak en haalt een apparaatje tevoorschijn. Na wat handelingen op haar telefoon komen er kleine foto's uit tevoorschijn. Een luxe die niet past bij arme studenten, zoals ze zichzelf eerder beschreven.

‘Zie je hoe prachtig je bent?’ zegt ze.

‘En je baby, wat een dotje,’ vult de blonde Anna aan.

Trots strijk ik met mijn vingers over de kleine vierkante foto's. Voor het eerst sinds jaren heb ik iets tastbaars dat alleen van mij is. Speurend kijk ik om me heen. Ik stop de foto's voorzichtig achter Lulu's ruggetje en trek mijn jas weer dicht.

‘Mag ik jullie iets vragen?’ vraag ik bescheiden.

‘Tuurlijk, meid, jij mag ons alles vragen,’ zegt de langste van het stel. ‘Trouwens, wij heten Anna en Jill.’

Omdat pa me altijd aangaf dat Nederland een piepklein land was, wag ik een gokje en vraag de meiden of ze misschien familie De Koning kennen. Ze moeten hardop lachen, maar binden direct in als ze zien dat ik tranen in mijn ogen krijg. ‘Niet huilen, we gaan kijken wat we voor je kunnen doen.’

Ze nemen me mee naar een café en vragen de barkeeper om de wifigegevens. Daarna trakteren ze me op een drankje. Genietend van mijn cola zie ik hoe ze allebei geconcentreerd op hun telefoons zitten te scrollen. Kon ik me ook maar zo'n telefoon veroorloven. Zor en zijn zoons hebben er wel één, maar die zullen ze nooit aan me uitlenen. Zor beperkt me het liefst zo veel mogelijk. Dat betekent: geen smartphone en geen nauwe contacten met derden. Dat is ook de reden waarom de barkeeper argwanend keek toen hij het glas cola voor me neerzette. Niemand wil immers ruzie met de meedogenloze Zor; de directeur van de nabijgelegen kledingfabriek, waar uit elke familie wel een of meerdere gezinsleden werkzaam zijn. Ik zucht wanneer ik me realiseer dat de gluisperige barkeeper mijn onderonsje met de Nederlandse meiden vast en zeker gaat doorbrieven aan Zor, om zo bij hem een wit voetje te halen. Dat wordt geheid op de blaren zitten.

Anna tikt me aan. ‘Kijk, hier heb je een paar foto’s van personen op sociale media met de naam ‘De Koning’. Herken je iemand?’ vraagt ze belangstellend.

Ik scroll door de vele foto’s die ze gevonden hebben op iets wat Facebook heet, maar herken niemand. Niemand lijkt op de mooie vrouw die zichzelf jaren geleden voorstelde als mijn oma en ook mijn opa is niet vindbaar. Nederland is dus toch niet zo’n klein land als pa vaak deed vermoeden. Teleurgesteld wip ik van de hoge barkruk en maak samen met de twee meiden aanstalten om naar buiten te gaan.

Bij het verlaten van het café voel ik de ogen van de barkeeper in mijn rug branden. De meiden ontgaat dat niet en vragen bezorgd of ze me in de problemen hebben gebracht. Ik wuif hun bezorgdheid weg.

Buiten kijk ik nog eens goed naar de lucht. Plotseling voel ik koude rillingen over mijn rug lopen. In de straten wemelt het van mensen die haastig dekking zoeken voor de aantrekkende wind en regen, die nu met bakken uit de lucht komt. Daarentegen is er op straat geen dier te bekennen. Ik weet niet of het komt doordat ik het afgelopen half uur met de meiden Nederlands heb gesproken, maar mijn vaders stem klinkt opeens luid en duidelijk in mijn hoofd: *Altijd je gevoel volgen, prinses. Je instinct laat je nooit in de steek.*

Ik draai me om naar de meiden die onder het afdakje hun grote rugzakken voorzien van waterdichte hoezen. ‘Jullie moeten dekking zoeken, de komende uren wordt het weer alleen maar erger. Ik voel het: er is onheil op komst.’ Ik kijk ze nog eens doordringend aan en leg mijn handen op hun armen om mijn woorden kracht bij te zetten. ‘Wel doen, hoor! Jullie gekke meiden hebben nog een heel leven voor jullie. Dus niet meer treuzelen, ga zo snel mogelijk de stad uit.’

Ze zien dat ik het meen en geven me een afscheidsknuffel. ‘En jij en de kleine dan?’

‘Even thuis mijn spullen pakken en dan ga ik ook dekking zoeken. Ik beloof het.’

Nadat de meiden zijn vertrokken, koop ik in het nabijgelegen gezondheidswinkeltje wat ik denk nodig te hebben voor de komende uren en laat de rest van de boodschappen voor gezien.

Thuis leg ik Lulu in haar wiegje om mijn handen vrij te hebben. Onder het afdakje kijk ik nogmaals naar de bergen en besluit dat het

tijd is om mijn gewaagde plan in werking te zetten. Haastig pak ik een grote rugzak uit het washok en begin die vol te stoppen met praktische spullen voor Lulu's verzorging en kleding voor mezelf. Alleen het bescheiden voorste vak van de rugzak gebruik ik om enkele dierbare herinneringen in te stoppen, waaronder natuurlijk de oude knuffel waarin ik jaren geleden de gouden sieraden van mijn oma heb verstopt.

Inmiddels heeft het water het kookpunt bereikt en terwijl ik de net gekochte theebladeren laat trekken, begeef ik me naar boven. In onze kledingkast trek ik snel Zors kleding opzij en staar naar de robuuste kluis in de achterwand. Zor had het nooit in de gaten, maar vanaf mijn zijde van het bed kon ik via de spiegel aan de muur de kast inkijken. Zo heb ik meerdere keren gezien welke combinatie hij intikte. Ik weet: ik speel met vuur. Als hij ooit te weten komt dat ik iets heb meegenomen, zal ik ongetwijfeld net als zijn twee eerdere vrouwen een plotselinge dood sterven en in de vergetelheid raken. Dat heeft hij me eens in een dronken bui toevertrouwd en ik twijfel er niet aan dat hij de waarheid sprak. Toch is dit misschien de enige kans die ik krijg om weg te komen uit deze hel. Ik waag de gok – nu of nooit.

Nadat ik de massieve kluisdeur heb geopend, grijp ik mijn oude noodpaspoort, ons trouwboekje en andere belangrijke papieren die later nog van pas kunnen komen. Dan sta ik in dubio: neem ik een stapeltje geld mee om me op weg te helpen of is het beter om Zor te laten denken dat ik slachtoffer ben geworden van de grillen van de natuur? Aan de andere kant: Zor gaat toch merken dat er papieren zijn verdwenen, wat maakt het dan nog uit?

Ik draai de rugzak op de kop en begin opnieuw met pakken. De bodem bedek ik zorgvuldig met stapeltjes dollarbiljetten en ik leg de andere spullen erbovenop. Met een bonkend hart stop ik de recente foto's bij de rest van de papieren. Ik doe er een plastic zakje omheen en schuif het geheel in het vak dat alleen zichtbaar is als ik de rugzak van mijn rug neem. Bij de slaapkamerdeur draai ik me nog één keer om en schrik van mezelf wanneer ik vol walging als afscheidsgroet voor me op de grond spuug.

Beneden in de keuken neem ik nog snel een kop kruidenthee en doe de rest in de thermoskan, die perfect past in het netje aan de

zijkant van de rugzak. Nadat ik alles nogmaals heb gecheckt, doe ik mijn armen door de schouderbanden van de rugzak en gesp de onderste lussen op mijn buik vast. Zo, alles is goed gezekerd. Nu alleen Lulu nog.

De slapende Lulu maakt protesterende geluidjes als ik haar uit haar wiegje til en weer in de draagzak laat zakken. ‘Sorry, lieverd,’ fluister ik haar toe.

Ze kijkt even boos omhoog en sluit daarna weer haar ogen. Om ons beiden goed tegen de regen te beschermen, pak ik een regencape van Zor en wring mijn hoofd door het gat. Doordat ik zowel van voren als van achteren bepakt ben, lijk ik met mijn capuchon op een wandelende tent. In deze hoedanigheid zal niemand me herkennen.

Voordat ik via de achterdeur naar buiten loop, leg ik als dwaalspoor een briefje op tafel met de tekst: *Ik ben met Lulu boodschappen doen.* Ik kijk nog één keer om, loop dan in een hoog tempo de straat omhoog en kijk aan de voet van de berg in de lucht om mezelf ervan te overtuigen dat ik de juiste keuze maak.

Ik hoor mijn vaders stem weer in mijn hoofd: *Neem de lijzijde, Mira. Klim zo hoog als je kunt tot je de stevige rotsen onder je voeten voelt.*

In de hoop dat er inderdaad sprake is van spiergeheugen, stap ik met mijn klimervaring van vroeger moedig de berg op. Nu is het de kunst om het natuurgeweld voor te blijven.